

Arrest

**nr. 94 342 van 21 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chileense nationaliteit te zijn, op 29 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 april 2012 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 juni 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. BUYCK, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker meldde op 21 februari 2001 zijn aanwezigheid in België en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 16 mei 2001.

1.2. De vader van verzoeker verklaarde op 25 augustus 2003, ingevolge een adrescontrole die erop gericht was om na te gaan of verzoeker het land had verlaten, dat verzoeker sedert april 2002 opnieuw in Chili was.

1.3. Via een op 8 december 2009 gedateerd schrijven diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid nam op 3 mei 2011 de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf als ongegrond werd afgewezen.

1.5. Verzoeker en zijn Roemeense vriendin, juffrouw L. M., legden op 7 september 2011 een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.6. Op 7 september 2011 diende verzoeker, in functie van zijn relatie met juffrouw L.M., een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.7. Verzoeker werd op 5 april 2012 in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 20 april 2012 ten aanzien van verzoeker de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 42 quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 gelezen in combinatie met artikel 69 ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: [V. V. G. A.], Nationaliteit :Chili,[...].

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht overeenkomstig art. 40 bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980 als partner van een burger van de Unie.

Heden werd echter een einde gesteld aan het verblijfsrecht van die burger van de Unie, mevrouw [M. L.] [...]. Derhalve dient overeenkomstig art. 42 quater, §1,1° een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Gezien de korte duur van het verblijf van betrokkene in België en het pas zeer recent bekomen van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie kunnen mogelijke humanitaire elementen geen afbreuk doen aan deze beëindiging van het verblijfsrecht. Betrokkene moet perfect in staat zijn, zo gewenst, de partner te vergezellen naar een derde land waar zij beiden wettig kunnen inreizen en verblijven om aldaar samen een nieuw leven op te bouwen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 40; 40bis, § 2; 42bis; 42quater en 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Zijn betoog luidt als volgt:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende [de] toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)”

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

"De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd."

En artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

"De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn."

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

"Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste" (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwrichting van het leven van verzoeker.

Verzoeker werd gemachtigd tot verblijf op grond van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 §2, tweede lid.

Artikel 40 bis luidt als volgt:

§1:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de familieleden van de burger van de Unie zouden kunnen aanspraak maken, zijn de hiernavolgende bepalingen op hen van toepassing"

§2:

"Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° ...

2° de partner die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

a) *Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.*

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

-Indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

-Ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

-Ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) *Met elkaar komen samenleven;*

c) *Beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;*

d) *Ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;*

e) *Geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek;*

f) *Ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen."*

Dat door verzoeker [een] verklaring wettige samenwoningst werd afgelegd met mevrouw [L. M.] op 07.09.2011 en om machtiging tot verblijf werd verzocht nu partijen reeds meer dan één jaar effectief samenwoonden en elkaar reeds meer dan twee jaar kenden.

Dat in maart 2012 verzoeker gemachtigd werd tot verblijf als partner van een burger van de Unie.

Dat op 20.04.2012 beslissing genomen wordt waarbij op grond van artikel 42 quater §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld wordt aan het verblijf van verzoeker omdat een einde wordt gesteld aan het verblijf van zijn partner, mevrouw [M.].

Dat deze beslissing genomen werd in toepassing van artikel 42 quater § 1.

Artikel 42 quater §1 luidt als volgt:

"In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;"

Dat verzoeker van oordeel is dat de beslissing die een einde stelt aan het verblijfsrecht van zijn partner, mevrouw [M.], genomen is in strijd met de bepalingen van de wet van 15.12.1980.

Dat tegen deze beslissing afzonderlijk annulatieberoep wordt ingesteld.

Dat voor de goede orde de redenen van het verzoek tot nietigverklaring van de beslissing die een einde stelt aan het verblijf van mevrouw [M.] hier integraal overgenomen worden:

'Art. 40 van de wet van 15.12.1980 luidt als volgt:

Artikel 40 § 1: Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in wetten of Europese verordeningen waarop de burger van de Unie zou kunnen aanspraak maken, zijn de hierna volgende bepalingen op hem van toepassing.

§ 2. Voor de toepassing van deze wet wordt onder burger van de Unie verstaan, een vreemdeling die de nationaliteit van een lidstaat van de Europese Unie bezit en verblijft in of zich begeeft naar het Rijk.

§ 3. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven zonder andere voorwaarden of formaliteiten te vervullen dan vermeld in artikel 41 1ste lid.

§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41 1ste lid bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij onder meer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen.

Artikel 42 bis bepaalt: Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De

minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Aangezien verzoekster in 2009 naar België is gekomen, [een] aankomstverklaring aflegde op de Dienst Vreemdelingenzaken met het oog op het bekomen van een verblijfsvergunning om gemachtigd te worden tot verblijf op grond van studies die zij hier doorloopt.

Aangezien verzoekster in 2009 naar België is gekomen met het oog op het aanvatten van studies.

Dat zij aanvraag machtiging verblijf deed waarop de Dienst Vreemdelingenzaken bijlage 8 verschaftte op 09.12.2009 en haar op 19.10.2010 e-kaart als studente werd verschaft.

Dat n.a.v. de machtiging tot verblijf van 19.10.2010 de nodige controles plaats vonden m.b.t. de voldoende bestaansmiddelen.

Dat Mevrouw [M.] tot op heden nog steeds ingeschreven is als studente.

Voor het schooljaar 2009-2010 was zij ingeschreven in het Centrum voor Volwassenonderwijs.

Voor het jaar 2010-2011 was zij ingeschreven in het Centrum voor Volwassenonderwijs waar zij Nederlands tweede taal graad 2 volgde met gunstig gevolg.

Voor het jaar 2011-2012 was zij ingeschreven bij ACE Group T, Anticipative Continuing Education, cursus die loopt van 19.09.2011 tot en met 30.06.2012, waar zij de lessen volgt.

Dat de omstreden beslissing ten onrechte ervan uitgaat dat mevrouw [M.] geen studente meer is, daar waar uit de voorgelegde stukken blijkt dat zij wel degelijk lessen volgt en in aanmerking komt gemachtigd te blijven tot verblijf op grond van haar studies.

Dat mevrouw [M.] op geen enkele wijze, het sociale bijstandstelsel van het Rijk onredelijk belast nu zij op afdoende wijze heeft aangetoond op geen enkele wijze beroep te doen op het OCMW van de verblijfplaats waar zij verblijft.

Dat er bijgevolg geen wijziging in het statuut van mevrouw [M.] gekomen is sinds [de] datum [van het] verlenen [van de] machtiging tot verblijf en zij, gelet op haar voortgezette studies, steeds gerechtigd is op verblijf op grond van artikel 40 van de wet van 15.12.1980.

Dat het niet aangetoond is dat mevrouw [M.] niet meer voldoet aan de voorwaarden zoals bepaald in artikel 40 § 4 3de lid van de wet van 15.12.1980.

De omstreden beslissing gaat immers voorbij aan het feit dat mevrouw [M.] nog steeds studente is en toont niet aan op welke wijze zij het sociaal bijstandstelsel van België op een onredelijke wijze zou belasten.

Er is bijgevolg niet voldaan aan de voorwaarde van artikel 42bis om het verblijf van mevrouw [M.] in te trekken.

Naar aanleiding van de overhandiging van het schrijven van 07.09.2011 bood mevrouw [M.] zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken Leuven, waarbij zij uitdrukkelijk verzocht haar mee te delen welke stukken juist dienden overgemaakt te worden gelet op de onduidelijkheid van het voorgelegde schrijven, dat immers melding maakt van activiteiten:

- als werknemer*
- als zelfstandige*
- als werkzoekende*
- als student*
- als beschikker van voldoende bestaansmiddelen*

Het is in functie van de mededeling haar gedaan door de Dienst Vreemdelingenzaken Leuven, dat mevrouw [M.] de nodige stukken voorlegde m.b.t. de beperkte inkomsten die zij uit arbeid genoot.

Er werd geen melding gemaakt dat zij de nodige bewijsstukken diende voor te leggen dat zij nog regelmatig lessen volgde.

Deze stukken worden thans bijgevoegd, waaruit blijkt dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is, nu zij geen melding maakt van het gegeven dat mevrouw [M.] nog steeds studente is.

Bovendien schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM:

- 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de schending van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.*

Mevrouw [M.] heeft een relatie met de heer [G. V. V.], van Chileense nationaliteit, [...].

Partijen legden een verklaringen wettige samenwoning af op 07.09.2011 en wonen sindsdien onafgebroken samen.

Dat de heer [G. V. V.] zoon is van een Belgische onderdaan en met zijn vader de Belgische nationaliteit en deze bijgevolg in aanmerking komt voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit bij toepassing van artikel 12bis 2de lid van het Wetboek van Nationaliteit.

Dat de heer [G. V. V.] al zijn belangen hier in België heeft en reeds geruime tijd in België verblijft, zoon is van een Belgische ouder.

Dat de bestreden beslissing geen melding maakt van het gezinsleven van mevrouw [M.].

De bestreden beslissing schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel zoals bepaald in artikel 8 EVRM, nu geen rekening is gehouden met het bestaan van de duurzame stabiele relatie die mevrouw [M.] onderhoudt met de heer [V. V.].

Uit geen enkel motief van de bestreden beslissing blijkt op [welke] wijze nazicht werd gedaan betreffende de aard en de gehechtheid van het gezinsleven van mevrouw [M.].

Het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op correcte feitenvinding (Raad van State, 20.02.2007, nr. 167411, Raad van State, 14.02.2006, nr. 154954)". Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en zich niet mag laten leiden door algemeenheden zoals in casu het geval was.

Dat bij de bestreden beslissing geen grondig nazicht werd gedaan over de concrete actuele situatie van mevrouw [M.].

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen.'

Aangezien ten onrechte een einde werd gesteld aan het verblijf van mevrouw [M.], in toepassing van artikel 42 bis van de wet van 15.12.1980, werd eveneens ten onrechte een einde gesteld aan het verblijf van verzoeker, in toepassing van artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980, als partner van deze burger van de Unie aan wiens verblijf een einde werd gesteld.

Dat de bestreden beslissing het gezinsleven van verzoeker schendt en bijgevolg artikel 8 EVRM schendt.

Dat de bestreden beslissing onzorgvuldig gemotiveerd is en niet uitgaat van de reële situatie o.m. met betrekking tot de duur dat verzoeker reeds in België verblijft die hier al zijn belangen heeft.

Dat de bestreden beslissing vermeldt:

"Gezien de korte duur van verblijf van betrokkene in België en het pas zeer recent bekomen van het verblijfsrecht als familielid van een burger van de Unie kunnen mogelijke humanitaire elementen geen afbreuk doen aan de beëindiging van het verblijfsrecht"

Dit terwijl verzoeker reeds sinds 2001 nagenoeg onafgebroken op Belgisch grondgebied verblijft, dus meer dan elf jaar.

Dat zijn duurzame verankering voorheen door de dienst Vreemdelingenzaken erkend werd in de beslissing genomen naar aanleiding van zijn verzoek gemachtigd te worden tot verblijf op grond van de regularisatieaanvraag gedaan tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 waarin uitdrukkelijk vermeldt staat:

*"U levert ook het bewijs van duurzame verankering in België"
Zie beslissing 24.06.2010 FOD.*

Dat de duurzame verankering in de instructie met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9 ten 3° en het artikel 9 bis van de vreemdelingenwet in het kader van de regularisatiecampagne beschreven werd als volgt:

"Een duurzame lokale verankering in België: deze situatie betreft de vreemdeling, die het centrum van zijn affectieve sociale en economische belangen in België heeft gevestigd."

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door één factor maar zal hij kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Dat in de destijds genomen beslissing van de dienst Vreemdelingenzaken d.d. 24.06.2010 de duurzame verankering van verzoeker bevestigd werd en dus afdoende aangetoond is dat verzoeker zijn affectieve, sociale en economische belangen in België heeft gevestigd.

Dat bijgevolg geen sprake is van een korte verblijfsduur en er weldegelijk humanitaire elementen voor handen zijn om verzoeker te machtigen tot verblijf gelet op zijn gezinsleven met mevrouw [M.] en zijn status van zoon van een Belgisch onderdaan.

De vader van verzoeker woont net als hijzelf in Leuven door wie hij trouwens in het verleden onderhouden werd.

Aangezien verzoeker in aanmerking komt voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit op grond van artikel 12 bis van het wetboek van nationaliteit.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet gevolgd kan worden waar deze voorhoudt dat er slechts een korte duur van verblijf van betrokkene in België zou zijn.

Dat de beslissing immers verblijf en recht op verblijf met elkaar verwart.

Verzoeker verblijft reeds jaren op Belgisch grondgebied, wat erkend wordt door de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid in de eerdere beslissing d.d. 24.06.2010 waarin uitdrukkelijk een duurzame verankering van verzoeker in de Belgische samenleving erkend is.

Artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980 voorziet uitdrukkelijk dat:

"Bij een beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat daadwerkelijk nazicht werd gedaan naar de duur van het verblijf van verzoeker, diens sociale en culturele integratie, zijn gezins- en economische situatie of zijn banden met het land van oorsprong, terwijl verzoeker reeds in het verleden aangetoond heeft duurzaam verankerd te zijn in België wat zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en een langdurig voorafgaand verblijf bevestigt.

Dat zoals hoger gesteld zijn vader de Belgische nationaliteit heeft en in België woonachtig is (Leuven).

Dat zijn partner mevrouw [M.] EU onderdaan is en eveneens reeds geruime tijd in België verblijft.

De bestreden beslissing schendt dan ook motiveringsplicht en uit geen enkel motief blijkt dat de reële situatie van verzoeker in het licht van het bepaalde in artikel 42 quater nagegaan is.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden nu de bestreden beslissing uitgaat van een verkeerde premisse namelijk de zogenaamde korte verblijfsduur, die afgeleid wordt uit de verwarringen rond het recht op verblijf en de reële verblijfsduur (het wezen dan illegaal) van verzoeker in België, terwijl artikel 42 quater enkel spreekt van verblijfsduur en niet van de duur van het recht op verblijf.

Dat waar in de motivering voorgehouden wordt dat er slechts sprake is van een verblijf van korte duur manifest onjuist is en bijgevolg de bestreden beslissing dan ook de motiveringsverplichting schendt evenals het bepaalde in artikel 42 quater van de wet van 15.12.1980, artikel 40, 40 bis, 8 EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is dan ook geschonden. "Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissing op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op correcte feitenvinding (Raad van State, 20.02.2007, nr. 167411, Raad van State, 14.02.2006, nr. 154954)". Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en zich niet mag laten leiden door algemeenheden zoals in casu het geval was.

Dat bij de bestreden beslissing geen grondig nazicht werd gedaan over de concrete actuele situatie van verzoeker.

De bestreden beslissing schendt dan ook de aangehaalde wetsartikelen."

2.2. Verweerder werpt het volgende op:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker een verblijfsrecht verkreeg in functie van zijn partner, [M. L.], die op haar beurt een verblijfsrecht verkreeg in haar hoedanigheid van studente. Artikel 40bis §2, 2° van de vreemdelingenwet stelt het volgende:

§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

Echter verzoeker betwist niet dat op 20 april 2012 een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van zijn partner. Deze vaststelling volstaat om te concluderen dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarden die zijn recht op verblijf bepaalden, conform artikel 42quater §1, 1° van de vreemdelingenwet, wat luidt als volgt:

"§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde gedurende de eerste drie jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleidt of vervoegd hebben;"

Voor zover verzoeker meent dat de beslissing ten aanzien van zijn partner op onterechte wijze genomen werd, dient te worden opgemerkt dat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar deze kritiek niet gericht is tegen de thans bestreden beslissing. De verwerende partij verwijst tevens naar haar uiteenzetting in de zaak betreffende verzoekers partner, gekend onder rolnummer 98.957.

Waar verzoeker de verwerende partij verwijt geen rekening gehouden te hebben met zijn reële situatie, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar de bewoordingen van de beslissing zelf:

"Gezien de korte duur van het verblijf van betrokkene in België en het pas zeer recent bekomen van een verblijfsrecht als familielid van een burger van de unie kunnen mogelijke humanitaire elementen geen afbreuk doen aan deze beëindiging van het verblijfsrecht; Betrokkene moet perfect in staat zijn, zo gewenst, de partner te vergezellen naar een derde land waar zij beiden wettig kunnen inreizen en verblijven om aldaar samen een nieuw leven op te bouwen;"

Artikel 42quater §1, laatste lid stelt immers het volgende:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Waar verzoeker stelt dat hij sinds 2001 in België verblijft en dat zijn integratie en sociale verankering reeds bewezen werd geacht bij de behandeling van zijn regularisatieaanvraag, heeft de verwerende partij de eer op te merken dat de informatie zoals aanwezig in het administratieve dossier enkel aantoonde dat verzoeker niet gekend was bij de verwerende partij toen hij op 9 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf indien[de] en dat deze aanvraag op 3 mei 2011 ongegrond werd verklaard. Het is inderdaad zo dat op 24 juni 2010 aan verzoeker werd meegedeeld dat er instructies gegeven zouden worden tot inschrijving in het vreemdelingenregister, onder voorbehoud van een arbeidskaart B, doch hieruit kan geenszins afgeleid worden dat verzoekers verblijf sinds 2001 in België als bewezen en als vaststaand element werd erkend. Evenmin blijkt hieruit als zou verzoeker zo verbonden zijn met de Belgische samenleving dat hij geen beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met het bevel grondgebied te verlaten zou kunnen krijgen.

Daarenboven dient te worden opgemerkt dat verzoekers partner tevens het grondgebied dient te verlaten en dat hij geenszins aannemelijk maakt dat hij geen gezinsleven zou kunnen uitbouwen elders dan in België. Met zijn betoog maakt hij een schending van artikel 8 EVRM evenmin aannemelijk.

Verzoeker toont niet aan in welke mate de louter hypothetische bewering volgens de welke hij recht heeft op het verkrijgen van de Belgische nationaliteit, afbreuk zou doen aan de geldig genomen beslissing."

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. In casu heeft verweerder immers duidelijk en met verwijzing naar de van toepassing zijnde wetsbepalingen aangegeven waarom hij van oordeel is dat verzoeker niet langer over een verblijfsrecht beschikt en heeft hij gemotiveerd dat eventuele humanitaire elementen geen afbreuk doen aan deze beoordeling daar verzoeker nog niet lang over een verblijfsrecht beschikt en hij de mogelijkheid heeft om zijn gezinsleven met zijn partner elders verder te zetten. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Uit het door verzoeker neergelegde verzoekschrift blijkt bovendien dat hij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

2.3.2. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet moet worden geduïd dat deze wetsbepalingen voorzien in welke gevallen een burger van de Unie een recht op verblijf van meer dan drie maanden kan laten gelden en in welke omstandigheden een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van een burger van de Unie. Verzoeker is evenwel een Chileens onderdaan en derhalve geen burger van de Unie. Hij kan dan ook zelf geen rechten putten uit voormelde wetsbepalingen. In zoverre verzoeker aangeeft van mening te zijn dat ten onrechte een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van zijn partner kan het volstaan op te merken dat deze kritiek niet gericht is tegen de in voorliggende zaak bestreden beslissing. Daarenboven moet worden gesteld dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om

het grondgebied te verlaten die aan juffrouw L. M. werd ter kennis gebracht en die het voorwerp uitmaakte van een afzonderlijk beroep niet werd vernietigd door de Raad. De bemerkingen van verzoeker inzake de door verweerder ten aanzien van juffrouw L. M. genomen beslissing zijn bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker toont niet aan dat verweerder bij het nemen van de in casu bestreden beslissing de artikelen 40 en 42bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden.

2.3.3. Het staat voorts niet ter discussie dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet verweerder de mogelijkheid biedt om een einde te stellen aan het verblijfsrecht van een vreemdeling indien er voorafgaandelijk een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die de betrokken vreemdeling begeleidde of vervoegde. Aangezien, zoals reeds gesteld, het verblijfsrecht van juffrouw L. M. werd beëindigd en verzoeker, op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, enkel over een afgeleid verblijfsrecht beschikte kon verweerder de bestreden beslissing in casu nemen.

Verzoeker betoogt nog dat artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet verweerder de verplichting oplegt om rekening te houden met zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt evenwel dat verweerder deze verplichting heeft gerespecteerd. Hij heeft immers duidelijk gemotiveerd van oordeel te zijn dat er geen humanitaire elementen zijn die zouden verhinderen dat toepassing wordt gemaakt van de in artikel 42quater voorziene mogelijkheid om het verblijfsrecht te beëindigen en er hierbij op gewezen dat verzoeker nog niet lang in België verblijft, dat hij pas recent een verblijfsrecht verwierf en dat er geen hinderpalen lijken te bestaan die zouden verhinderen dat hij zijn gezinsleven met juffrouw L. M. elders verderzet.

In de mate dat verzoeker te kennen geeft niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder zijn situatie, gelet op de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet heeft beoordeeld dient allereerst te worden geduïd dat de Raad niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker voert aan dat zijn vader in België verblijft. Hij licht echter niet toe waarom dit een element zou zijn dat toelaat de appreciatie van zijn situatie, zoals die gebeurde door verweerder, in vraag te stellen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker twee kinderen heeft in zijn land van herkomst en dat zijn vader ervoor opteerde om zich zonder verzoeker in België te vestigen. De Raad ziet dan ook niet in waarom de aanwezigheid van verzoekers vader in België in casu zwaar zou dienen door te wegen. Het gegeven dat zijn vader verzoeker in het verleden zou onderhouden hebben laat op zich ook niet toe te concluderen dat verweerders stellingname kennelijk onredelijk is. Er blijkt immers niet dat verzoeker die negenendertig jaar oud is heden niet in staat zou zijn om zelf in zijn levensonderhoud te voorzien.

Verzoeker stelt daarnaast dat hij in aanmerking komt voor het verkrijgen van de Belgische nationaliteit, doch er blijkt niet dat hij voor de bestreden beslissing werd genomen gebruik maakte of wenste te maken van deze mogelijkheid, zodat niet kan ingezien worden waarom verweerder dit gegeven zou dienen te betrekken bij het nemen van de bestreden beslissing.

De stelling van verzoeker dat zijn partner reeds geruime tijd in België verblijft doet evenmin ter zake, aangezien zijn partner heden niet langer over een verblijfsrecht beschikt.

Verzoeker brengt voorts een stuk aan waaruit blijkt dat verweerder bij de behandeling van een voorheen door hem ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf stelde dat hij het bewijs leverde van een duurzame verankering in België. Artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt echter nergens dat indien personen aantoonen duurzaam verankerd te zijn er niet zou kunnen worden overgegaan tot de beëindiging van het verblijfsrecht dat zij verwierven in functie van een burger van de Unie. De Raad dient daarenboven vast te stellen dat de duurzame verankering waarvan sprake geen aanleiding heeft gegeven tot de inwilliging van verzoekers aanvraag om “*machtiging*” tot verblijf, zodat

verzoeker niet kan voorhouden dat deze verankering verweerder er zou toe nopen hem een verder “recht” op verblijf toe te staan.

Uit artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet kan ook niet afgeleid worden dat verweerder bij de appreciatie van de situatie van een vreemdeling ten aanzien van wie een beëindiging van het verblijfsrecht wordt overwogen rekening zou dienen te houden met het gegeven dat deze vreemdeling een tijdlang op onwettige wijze op het Belgische grondgebied verbleef. De wijze waarop verzoeker artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet leest zou namelijk betekenen dat een illegaal verblijf in aanmerking zou moeten genomen worden bij de beoordeling of een vreemdeling over een autonoom verblijfsrecht kan beschikken. Aangezien de wetgever illegaal verblijf in artikel 75 van de Vreemdelingenwet strafbaar heeft gesteld is deze lezing niet te verantwoorden. De lezing zou immers inhouden dat verweerder het feit dat een vreemdeling een misdrijf pleegde als een argument dat pleit voor de toekenning van een verblijfsrecht zou dienen te beschouwen.

Daargelaten evenwel de vraag of artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet verweerder al dan niet noopt om rekening te houden met een onwettig verblijf moet worden gesteld dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder verzoekers feitelijke aanwezigheid op het Belgische grondgebied en de periode waarin verzoeker legaal in het Rijk verbleef niet van elkaar zou onderscheiden hebben. Verweerder heeft in de bestreden beslissing namelijk zowel naar de “*duur van het verblijf*” als naar “*het verblijfsrecht*” van verzoeker verwezen, wat toelaat te concluderen dat hij beide gegevens afzonderlijk in overweging heeft genomen. Verzoeker meent dat verweerder verkeerd heeft gemotiveerd dat hij maar korte tijd in België heeft verbleven. De stukken die aan de Raad worden voorgelegd laten evenwel niet zonder meer toe te besluiten dat verzoekers bewering als zou hij sedert 2001 onafgebroken in het Rijk verblijven correct is. Deze stukken laten enkel toe te constateren dat hij in het verleden op bepaalde tijdstippen op onwettige wijze in België vertoefde. Zelfs indien verzoekers bewering juist zou zijn, dan nog blijkt niet dat de conclusie van verweerder – en meer precies dat eventuele humanitaire elementen geen aanleiding kunnen geven tot een andere beslissing aangezien hoe dan ook niet kan worden vastgesteld dat verzoeker niet in staat is om zijn partner te vergezellen – kennelijk onredelijk is. Verweerder vermocht er immers van uit te gaan dat de relatie van verzoeker met juffrouw L.M., die niet langer over een verblijfsrecht beschikt en het land dient te verlaten, primeert op zijn banden met België, nu hij ervoor opteerde een recht op verblijf te laten gelden louter om zijn partner in het Rijk te kunnen vervoegen.

De beschouwingen van verzoeker laten niet toe een schending van de artikelen 40bis, § 2 of 42quater van de Vreemdelingenwet vast te stellen.

2.3.4. In zake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM kan erop worden gewezen dat uit deze verdragsbepaling geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Daarenboven moet worden gesteld dat de vrouw met wie verzoeker een gezin vormt geen verblijfsrecht in België meer heeft, zodat verzoeker niet kan voorhouden dat de bestreden beslissing op zich tot gevolg heeft dat hij gescheiden wordt van zijn partner en leidt tot een niet-toegelaten inmenging in zijn gezinsleven. Verzoeker wist ook of behoorde te weten dat zijn verblijfsrecht gekoppeld was aan dat van de vreemdeling die hij vervoegde en dat indien zijn partner niet langer voldeed aan de voorwaarden om tot een verder verblijf te worden toegelaten dit implicaties zou hebben op zijn verblijfsstatus.

Verzoeker weerlegt ook verweerders vaststelling niet dat er geen belemmeringen lijken te zijn die hem verhinderen om zijn gezinsleven met juffrouw L. M. elders verder te zetten. Door toe te lichten dat hij meent dat verweerder niet of onvoldoende rekening heeft gehouden met het gegeven dat hij een tijdlang illegaal in het Rijk verbleef toont hij niet aan dat verweerder op een arbitraire wijze of met miskenning van de appreciatiemarge waarover hij beschikt optrad (cf. EHRM 14 februari 2012, nr. 26.940/10, Antwi/Noorwegen).

Tevens moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing is genomen in toepassing van een bepaling van de Vreemdelingenwet en één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM voorziene doelen nastreeft. Het laten respecteren van de verblijfsreglementering is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde en is nodig in een democratische samenleving

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

2.3.5. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoeker ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat verweerder de bestreden beslissing niet op een degelijke wijze heeft voorbereid en dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK